

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.028/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Karsai Dániel ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a dr. Cziráki Gábor kamarai jogtanácsos által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen elmaradt ítélmény és egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 21.M.70.228/2021/4. számú részítéletével szemben a felperes által 9. és 16. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 409.152 (négy száz kilencezer-százötvenkettő) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 8. napján hozott 21.M.70.228/2021/4. számú részítéletével elutasította a felperes ítélménykülönböztetve vonatkozó kereseti kérelmét.

[2] Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes 1985. szeptember 2-től állt informatikus munkakörben alkalmazásban, a Önkormányzatnál. 2003. április 15-ével közszolgálati jogviszonyba került kinevezésre Polgármesteri Hivatalhoz, 2012. december 31. napjától az illetménye havi bruttó 440.000 forint volt.

[3] 2013. február 6-án az alperes a „Tájékoztatás jogviszony váltásról” elnevezésű dokumentumban azt közölte a felperessel, hogy a járások kialakításáról, valamint egyes, ezzel összefüggő törvények módosításáról szóló 2012. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Járásv.) 7. § (2) bekezdése alapján 2013. január 1-jével a köztisztviselői jogviszonya kormányzati szolgálati jogviszonnyá alakult át. A felperest a Polgármesteri Hivaltól a alperes Törzshivatal Informatikai Főosztály Hálózatüzemeltetési Informatikai Osztály állományába helyezték át.

[4] Ezzel összefüggésben 2013. február 28-án kinevezés módosítás száma. számon kinevezés módosítást közöltek a felperessel. Az alperes 2013. január 1-jei hatállyal a II. besorolási osztály főelőadói besorolási fokozat 12. számú fizetési fokozatába sorolta be. A felperes illetményét a Járásv. 7/A. § (1) és (3) bekezdése alapján továbbra is bruttó 440.000 forintban állapították meg. A kinevezés módosítás azt is tartalmazta, hogy a Járásv. 7/A. § (3) bekezdése alapján erre az illetményre a felperes az életpálya modellhez kapcsolódó illetményrendszer bevezetéséről szóló külön törvény hatálybalépéséig jogosult, kivéve, ha a besorolás szerinti illetménye ennek az összegét a jövőbeni jogszabályváltozás folytán meghaladná. A felperes szervezeti egysége az Informatikai Osztály volt, munkavégzési helyeként az alperes törzshivatala és szakigazgatási szervei kerületi hivatalai lettek meghatározva. 2014. augusztus 19-én az alperes arról értesítette a felperest, hogy 2014. szeptember 2-ával előresorolja a II. besorolási osztály főelőadói besorolási fokozat 13. fizetési fokozatába. Az illetménye illetménykiegészítéssel együtt továbbra is 440.000 forint összegben lett megállapítva.

[5] 2015. április 15-i hatállyal a jogalkotó az egyes jogállási tárgyú törvények módosításáról szóló 2015. évi XXXII. törvény 42. §-ával módosította a Járásv. 7/A. § (3) bekezdését, továbbá egy új, (5) bekezdéssel egészítette azt ki. Az új szabályozás alapján az alperes a dok.számú számú, 2015. május 28-án kelt „Értesítés illetményváltozásról” elnevezésű dokumentumban 2015. május 1-jétől a felperes illetményét a módosított Járásv. 7/A. § (3) és (5) bekezdése alapján 150 %-os alapilletmény eltérítés, 15 %-os illetménykiegészítés, 15 %-os nyelvvizsgapótlék figyelembevételével 199.100 forintban határozta meg. 2016. január 1-jétől ez az összeg 167.000 forintra, 2016. szeptember 2-től 189.200 forintra, 2017. január 1-jétől 278.600 forintra módosult. Az életpálya modellhez kapcsolódó illetmény az állami tisztviselőkről szóló 2016. évi LII. törvényben lett szabályozva, amely az illetmény vonatkozásában 2017. január 1-jén lépett hatályba.

[6] A felperes a 2015. május 1-jétől megállapított illetménye vonatkozásában közszolgálati panaszt terjesztett elő a Döntőbizottsághoz. A döntőbizottság a 2015. október 6-án kelt határozat száma számú határozatával elutasította a felperes panaszát. A határozat azt

tartalmazta, hogy a felperes ítelménye a Járásv. 7/A. § (5) bekezdésének megfelelően jogszerűen lett megállapítva.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes jelen perben érvényesített kereseti kérelmei közül részítéletében kizárólag az ítelménykülönbözettel kapcsolatos igényt bírálta el, nem vizsgálta a készenléti díjjal és a túlmunka díjjal kapcsolatos kereseti kérelemben foglaltakat. A felperes ítelménykülönbözettel összefüggő igényét a Járásv. 2013. január 1-jén hatályos, illetve a 2015. április 15-től hatályos 7/A. § (3) bekezdése, illetve 7/A. § (5) bekezdése alapján nem találta alaposnak, figyelemmel a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 48. §-ára is.

[8] Kifejtette, hogy az ítelménykülönbözettel kapcsolatos igény elbírálásakor arról kellett dönten, hogy 2015 májusa és 2016. december 31. közötti időszakban jogszerűen állapították-e meg a felperes ítelményét a korábban elért 440.000 forinttól alacsonyabb összegben.

[9] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Járásv. 7/A. §-a a jogalkotás eredményeképpen 2015. április 15. napján megváltozott, a (3) bekezdése szövegezése módosult és egy új, (5) bekezdést iktatott be a jogalkotó. E törvényszöveg kógens jellegű, vagyis azt az alperes köteles volt alkalmazni. A jogszabály alapján a kormánytisztviselők ítelményét a törvény hatálybalépését követő hónap első napjától, azaz 2015. május 1-jétől a Kttv. kormánytisztviselőkre vonatkozó rendelkezései alapján az arra irányadó besorolás szerint kellett megállapítani. Az alperes e kötelezettségének tett eleget, amikor a felperest 2015. május 28-án értesítette az ítelményváltozásról és az ítelményét nem vitatottan a Kttv. szabályainak megfelelő besorolás alapján állapította meg. Ennek során a törvényi rendelkezésektől nem térhetett el.

[10] A 2013. januártól hatályos kinevezés módosításban valóban rögzítve lett, hogy a felperest az akkor megállapított ítelménye az új életpálya modellt bevezető törvény hatálybalépésig illeti meg. Ez a tájékoztatás azonban a Járásv. akkor hatályos 7/A. § (3) bekezdésén alapult és nem minősült egyoldalú kötelezettségvállalásnak. Az alperes munkáltatóként köteles volt a mindenkor hatályos jogszabályok alapján megállapítani az érintettek ítelményét, majd a megváltozott jogszabályi környezetben az új szabályozásnak megfelelően kellett eljárnia az ítelmény egyoldalú megállapításával.

[11] Értékelése körébe vonta az elsőfokú bíróság a Kttv. 48. § (2) bekezdés a) pontját is és abból arra következtetett, hogy az alperes jogosult volt egyoldalúan módosítani, megállapítani a Kttv. rendelkezéseivel összhangban a felperes ítelményét. Ezt a jogosultságot a felperes sem kérdőjelezte meg a perben, alapvetően azt sérelmezte, hogy a jogszabály módosítás alapján a korábban őt megillető jövedelem közel 50%-át veszítette el.

[12] A felperes indítványa alapján az elsőfokú bíróság normakontroll eljárást kezdeményezett. Az Alkotmánybíróság ez alapján hozott 3/1869-7/2020. számú határozatában kifejtetteket döntése meghozatalakor relevánsnak tekintette. Határozatával az Alkotmánybíróság részben elutasította, egyebekben visszautasította a Járásv. 7/A. § (3) bekezdés Alaptörvény-ellenessége megállapítására irányuló bírói kezdeményezést, az Alaptörvény B. Cikk (1) bekezdése alapján. Az Alkotmánybíróság, hivatkozva a hasonló tárgyú ügyben hozott 3078/2017. (IV. 28.) AB határozatra, kifejtette, önmagában az a körülmény, hogy a jogalanyok másként cselekedtek volna, ha előre látják egy jogszabály mikénti módosulását, még nem ad alapot a jogbiztonság sérelme és Alaptörvény ellenesség megállapítására. A visszaható hatályú jogalkotás tilalmának ez olyan kiterjesztő értelmezése, ami alkotmányjogi alapokon nem indokolható.

[13] Az elsőfokú bíróság Alkotmánybíróság határozata alapján kitért a 3061/2017. (III. 31.) AB határozatra is, amelyben az Alkotmánybíróság kifejtette, nincs akadálya annak, hogy a jogalkotó a múltban keletkezett jogviszonyokból származó jogokat és kötelezettségeket újra szabályozzon. Amennyiben az új szabályozás ezeket a jogokat és kötelezettségeket hátrányosan érinti, az csak az új szabályozás hatálybalépését követő időponttól lehetséges. A visszaható hatályú jogalkotás tilalma tehát nem jelenti azt, hogy a fennálló, tartós, határozatlan időtartamú jogviszonyok a jövőre nézve semmilyen esetben sem alakíthatók át, vagy változathatók meg. Az Alkotmánybíróság az ezzel összefüggő korábbi gyakorlatára is utalva azt állapította meg, hogy a Járásv. 7/A. §-a szövegének módosítása nem eredményezett visszaható hatályú jogalkotást, ezért nem következett be az Alaptörvény B. Cikk (1) bekezdés sérelme.

[14] Kifejtette továbbá, hogy a bizalomvédelem kérdését mindig a konkrét ügy körülményeit értékelve kell vizsgálni, figyelemmel a jogalkotó szabadságára és az érintettek, a jogalkotás címzettjei jogi szabályozás állandóságához, kiszámíthatóságához fűződő érdekére. Mindezekre figyelemmel értékelhető, hogy a felek a fennálló jogi helyzet viszonylagos változatlanságában alappal bízhattak-e, illetve elvárható volt-e a szabályozás változatlansága. Az Alkotmánybíróság a Járásv. módosítását illetően rámutatott, a jogalkotó célja az volt, hogy a közigazgatási rendszert teljes szervezetében áttekintse, azt megváltoztassa a rendszer hatékonyságának növelése érdekében. Az átalakítási folyamat részeként az illetményre való jogosultságot egy későbbiekben megalkotandó jogszabály hatálybalépéséhez kötötte. Az érintetteknek ezért már 2012-től, tehát a Járásv. kihirdetésétől számítaniuk kellett arra, hogy a besorolásuk a későbbiek folyamán megalkotandó jogszabályok alapján változni fog. Ebből következően nem volt észszerűen elvárható a szabályozás hosszabb ideig fennálló változatlansága. A Járásv. perben releváns rendelkezéseinek változása tehát nem okozhatta a jogbiztonságba vetett méltányolandó állampolgári elvárás számottevő sérülését. Így az Alkotmánybíróság a bizalomvédelem alapján sem látta megállapíthatónak a hivatkozott jogszabály, azaz a Járásv. 7/A. §-a Alaptörvény ellenességét.

[15] Az Alkotmánybíróság határozatában foglaltakat irányadónak tekintve az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a felperes illetményének 2015. május 1-jétől történő megállapítása során a hatályos jogszabályoknak megfelelően járt el, mindez

alkotmányjogi aggályokat nem vetett fel, ezért az illetménykülönbözlet megfizetésére irányuló kereseti kérelmet elutasította.

A felperes fellebbezése

[16] Az elsőfokú határozattal szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását kérte az Alkotmánybírók eljárásának kezdeményezése érdekében.

[17] Kifejtette, hogy nem tekinti jogállami eljárásnak az illetményét érintő jogszabályalkotást, mivel az illetménye egyik napról a másik közel 60 %-kal csökkent. Az Alkotmánybírók az ítéletben hivatkozott döntésében nem vizsgálta minden kérdésre kiterjedően a bírói kezdeményezést, mivel nem vizsgálta a Járásv. 7/A. § nemzetközi szerződésbe ütközését és a határozata indokolása ellentmondásos.

[18] Az alperes eljárása sértette a Kttv. 9. § (2) bekezdését, vagyis a jóhiszeműség, a tisztesség, a kölcsönös együttműködés, a másik fél jogos érdekének tiszteletben tartása követelményét, mivel a kormánytisztviselői kinevezését nem az utóbb megváltozott feltételekkel fogadta el. A hozzájárulása nélkül megvalósított hátrányos illetménycsökkenés utólag lett vele közölve, ezért a foglalkoztatása szerződésszegést valósított meg és sértette a jogbiztonságot.

[19] Az elsőfokú bíróság a bírói kezdeményezésben a nemzetközi szerződésbe ütközéssel kapcsolatos felperesi érvelést nem rögzítette, emiatt az Alkotmánybírók ezt a kérdést nem is vizsgálta érdemben. Mindezek okán olyan kérdésben szükséges az Alkotmánybírók döntését kikérni, amelyre eddig jelen eljárásban nem került sor. Ezzel kapcsolatban a felperes az Alkotmánybírókról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdése és 32. § (2) bekezdése alapján kérte a másodfokú per tárgyalásának felfüggesztése mellett az Alkotmánybírók eljárása kezdeményezését a Járásv. 7/A. § (3) bekezdése nemzetközi szerződésbe ütköző volta megállapítása érdekében, az Abtv. 41. § (1) bekezdése és 45. § (2) bekezdése alapján a jogszabály megsemmisítése, vagy jelen eljárásban történő alkalmazása kizárása iránt.

[20] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikkében rögzített bírósághoz fordulás jogát, továbbá az Egyezmény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. Cikkében a felperes tulajdonhoz való jogát is, azzal, hogy e kérdések vizsgálata hiányában bírálta el a kereseti kérelmét.

[21] Kérelme indokaként a felperes hivatkozott az elsőfokú ítéletben is megállapított tényállásra. Rámutatott, hogy a Járásv. nem hagyott választási lehetőséget a települési önkormányzatok hivatalánál foglalkoztatottak számára, hogy át kívánnak-e kerülni a kormányhivatalok állományába, az így megállapított illetmény számukra elfogadható-e. Ugyanazt a munkakört látta el, ugyanabban a munkaidő beosztásban, az eredeti munkabére 45 %-áért. Minden egyéb munkafeltétel változatlanul hagyása mellett az illetménye közel a felére csökkent. Nem kapott érdemi jogorvoslati lehetőséget, hiszen a köztisztviselői státusza kormánytisztviselői státusszá alakulását jogi úton nem tudta támadni, a kinevezéshez nem kellett a hozzájárulása és a felmentését sem kérhette, így nem volt lehetősége arra, hogy végkielégítés megfizetésével távozzon. Az pedig nem volt elvárható, hogy lemondással a végkielégítés nélkül szüntesse meg a jogviszonyát.

[22] Az elsőfokú eljárás során előterjesztett indítványa alapján arra hivatkozott, hogy a Járásv. 7/A. § (3) bekezdése nemzetközi szerződésbe ütközött, az alperes eljárása a tulajdonhoz való joga, illetve a bírósághoz fordulás joga sérelmét valósította meg. Az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) gyakorlatára utalva, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikke megsértését állította, hivatkozva egyebek között a hivatkozott ügy ügyben hozott döntésre. Abból következően, bizonyos körülmények között valamely vagyonelem megszerzésére vonatkozó jogos várákozás is élvezhet védelmet a Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikke alapján. A jogos várákozásnak a bíróság gyakorlata szerint a pusztá reménynél konkrétabbnak kell lennie, valamilyen jogszabályi rendelkezésen vagy jogi aktuson, adott esetben bírósági határozaton kell alapulnia. Ilyennek minősül, ha valamely nyugdíj felemelésére vagy csökkentésére nem a kérelmező saját körülményeiben bekövetkezett változások, hanem jogszabály változása miatt kerül sor. Ebben az esetben az 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikkében biztosított jogokba való beavatkozás bekövetkezhet, amint arra az EJEB a hivatkozott ügyben rámutatott.

[23] A hivatkozott ügy felperese ügyben kidolgozott kritériumrendszer jelen ügyre vonatkoztatva azt jelentette, hogy a felperes tulajdonhoz való joga részelemének minősült az illetménye, mint jogos várománya, abban az esetben is, amennyiben az állam folyósította ezt a juttatást. A tulajdonjog sérelme megvalósul, amennyiben a juttatást úgy vonják meg, hogy a megvonás jogalapja csak később következik be, minthogy a fél jogosulttá válik. Az eredeti szabályozás értelmében a felperes addig tarthatott volna igényt a 440.000 forintos illetményre, ameddig az új életpálya modellről szóló törvény hatályba lép. 2015. április 15-től a felperes esetében ugyanaz a fordulat következett be, mint a hivatkozott ügy felperese ügyben, mert a jogszabályok utólagos változása idézett elő a jogos várománynak minősülő juttatásban egy olyan csökkenést, amely már sértette az Egyezmény alapján a tulajdonhoz való jogot. Ezekkel az intézkedésekkel szemben a felperes nem tudott eredményesen, hatékonyan fellépni, semmilyen bírói út nem volt számára biztosított, nem volt szükség a hozzájárulására sem. A Döntőbizottsághoz tudott panaszt előterjeszteni, amely azonban a hatályos jogszabályokra hivatkozva azt elutasította.

[24] Az Alkotmánybíróság gyakorlata a tulajdonhoz való alapjog tekintetében megszorító, ugyanakkor az Emberi Jogok Európai Bírósága által kialakított standardekert elfogadja. A releváns nemzetközi szerződések pedig a Magyar Államra is kötelezőek, vagyis

azokkal nem állhat ellentétben a jelen perben alkalmazandó nemzeti szabályozás. Mindez indokolttá teszi az Abtv. 32. § (2) bekezdése alkalmazását jelen ügyben.

[25] A bírósághoz fordulás joga megsértése is megállapítható az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke értelmében. Ezt a jogállamiságra figyelemmel kell értelmezni, amelynek egyik alapvető eleme a jogbiztonság. A K.M.C. kontra Magyarország 19554/11. számú ügyben az EJEB rögzítette a munkaügyi jogvitákkal kapcsolatban a bírósághoz fordulás jogának követelményrendszerét. A kérelmező az adott ügyben kormánytisztviselő volt, aki formálisan rendelkezett a bírósághoz fordulás jogával, hiszen megtámadhatta a munkáltató jogviszonya megszüntetésére irányuló döntését. A 6. Cikk (1) bekezdése alkalmazását az tette lehetővé, hogy olyan jogszabály alapján került sor az elbocsátásra, amelyet utóbb az Alkotmánybíróság is Alaptörvény ellenesnek talált, az adott ügyben a keresetindításra nyitva álló határidő lejártát követően hozott döntésében. Az EJEB esetjoga szerint az egyén minden olyan esetben támaszkodhat az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdésére amikor úgy véli, hogy jogellenes beavatkozás történt valamely polgári jogi jogviszonyába, joga gyakorlásába és nem volt lehetősége arra, hogy az igényét bíróság előtt érvényesítse, bíróság elé terjessze. A bírósághoz fordulás joga a jog természetére figyelemmel állami szabályozást igényel, az nem abszolút jog. Korlátozásai megengedettek, de a perben eljáró bíróságnak mindig meg kell győződnie arról, hogy az alkalmazott korlátozások nem szűkítik-e le az egyén számára biztosított hozzáférést oly módon, ami már a jog lényegét sérti. A korlátozás akkor sem felel meg az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdésének, ha nem törvényes célt szolgál, vagy nem áll fenn egy észszerű arányossági viszony az alkalmazott eszközök és az elérni kívánt cél között.

[26] A bíróságnak azt is vizsgálnia kell, hogy az egyes szerződő államok által biztosított igényérvényesítési eszközök összhangban állnak-e a tisztességes eljárás követelményével, a bírósághoz fordulás jogának lényegével, mivel annak célja egy gyakorlati és hatékony jogérvényesítés. Önmagában tehát a perindítás joga, lehetősége még nem jelenti a bírósághoz fordulás hatékony biztosítását, ezért minden esetben vizsgálni kell, van-e remény a várható, sikeres igényérvényesítésre. A felperes illetményét illetően korlátozott a felülvizsgálat, ezért nem minősült hatékornak a bírósághoz fordulás joga.

[27] Az EJEB munkaügyi jogvitákra kialakult gyakorlata szerint a jogorvoslati jog szabályozása abban az esetben nem felel meg az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdésének, ha az nem törvényes célt szolgál, ha nem állt fenn az arányosság az alkalmazott eszköz és az elérni kívánt cél között. A felperes számára csak formailag volt biztosítva a bírói út az illetménycsökkenéssel kapcsolatban, érdemi jogorvoslatot a sérelmeire nem kaphatott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú részítélet helybenhagyását kérte, annak megalapozott voltára hivatkozva.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[29] A felperes fellebbezése nem alapos.

[30] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[31] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns tényállást helyesen állapította meg, a megfelelő jogszabályok alapján érdemben is helyes döntést hozott.

[32] A fellebbezésében a felperes arra hivatkozva állította az elsőfokú bíróság döntésének jogsértő voltát, mert az érdemi döntés meghozatalakor alkalmazott jogszabály nemzetközi szerződéssel ellentétes. Ennek megállapítása érdekében kérte az illetményének megállapításakor alkalmazott 2015. április 15-étől hatályos Járásv. 7/A.§ nemzetközi szerződésbe ütköző volta megállapítása érdekében az Alkotmánybíróság eljárása bírói kezdeményezését.

[33] Az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelem kapcsán az ítéltábla alkalmazhatónak találta a BH2014.317. számú döntésben kifejtetteket (Mfv.III.10.508/2013). Eszerint a polgári perben a jogorvoslat nem irányulhat arra, hogy az elsőfokú bíróság által mellőzött normakontroll iránti eljárásra a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzése alapján kerüljön sor. A bírói kezdeményezés, a normakontroll iránti indítvány előterjesztése a bírói függetlenség része, a bírósági szervezeti hierarchiától független jogintézmény, ezért ilyen tartalmú indítvány előterjesztésére vagy mellőzésére a bíró jogorvoslat útján sem kötelezhető. Az elsőfokú bíróság indítványa kitért a nemzetközi szerződésbe ütközés kérdésére, azonban azt – az indokolás hiányossága okán – az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálta. Az elsőfokú bíróság egyebekben nem látta indokoltnak a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatát, értékelését. Az ítéltábla mindezek okán a fellebbezés alapján nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére az elsőfokú bíróság normakontroll iránti eljárásával összefüggésben.

[34] Az ítéltábla a fellebbezési eljárásban sem találta indokoltnak az elsőfokú bíróság által kezdeményezett alkotmánybírói eljárás kiegészítését a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálata körében. Ezzel összefüggésben hivatkozik az ítéltábla a BH2018.210. döntésben kifejtettekre, mely szerint a bíró nem köteles részletesen, alaptörvényi érvek felsorakoztatásával indokolni, amennyiben nem észlel alaptörvényellenességet, illetve nem kezdeményezi az ügyben alkalmazandó szabály alkotmányossági vizsgálatát. Ha a bírónak kötelező lenne megindokolnia, hogy az általa alkalmazandó jogszabály miért nem sérti a fél által felhívott alkotmányi tételeket, vagy egyáltalán, ha a normával szemben valamilyen módon igazolni kényszerülne, hogy az

alkotmányos, úgy a bíró közvetlenül vagy közvetve az Alkotmánybíróság Alaptörvényben rögzített hatáskörében járna el, az Alkotmánybíróság hatáskörét vonná el.

[35] A felperes az alkalmazandó hazai jogszabály tartalmát nem vitatta és azt sem vitatta, hogy 2015. május 1. és 2016. december 31. között az illetményét ennek megfelelően állapította meg az alperes. A Kúria az Mfv.II.10.535/2017/4. számú határozatában már állást foglalt és lényegét tekintve azonos tényállást mellett azt állapította meg, hogy a munkáltató (jelen per alperese) a Kttv. rendelkezéseinek megfelelően járt el, amikor a korábbinál alacsonyabb összegben állapította meg a kormánytisztviselő illetményét, intézkedése nem volt jogszabálysértő.

[36] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[37] A fellebbezési eljárásban pervesztes felperes a Pp. 78-80.§-ai alapján köteles az alperes másodfokú perköltségét megfizetni, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján állapította meg.

[38] A jelen fellebbezési eljárás illetéke a fellebbezett pertárgyérték (5.114.400 forint) alapulvételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39.§ (1) bekezdése és 46.§ (1) bekezdésén alapult. A másodfokú bíróság a felperes 2015. évi átlagkeresete alapján azt állapította meg, hogy a felperest munkavállalói költségkedvezmény illette meg a Pp. 358/B.§-a alapján, ezért a terhére eső fellebbezési illetéket az állam viseli a jelen perre irányadó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.-14.§-a szerint.

Budapest, 2022. március 31.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró